

Forfatter: Michaëlis, Sophus

Titel: Thanatos

Citation: Michaëlis, Sophus: "Thanatos", i Michaëlis, Sophus: *Solblomster. Titelvignet af Frode Eskesen*, Gyldendal, 1893, s. 145. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-michs_03-shoot-workid67683.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Solblomster. Titelvignet af Frode Eskesen

Thanatos.

(Til et græsk Marmorhoved i Glyptoteket.)

Thanatos —
jeg har mødt dig engang
i en Olieskov.
Maanelyset kastedes
bort fra alle Blade
og sitred og sank
som Orme af Ild
i det knæhøje Græs.
Og du stod foran mig
i nøgne Lemmers sølvhvide Pragt,
og Brystets fine Kurver
skælved som flygtende Blink
af det blege Lys.
Du stirred paa mig
med dit Smil af Smerte,
og af dit pupilløse Øje
strømmed der Dugg.

146

I Haanden holdt du
Granatæblets røde Frugt,
der kasted Lyset
som en Regn af Rubiner
ned for din Fod.
Du stirred paa mig
med dit Smil af Smerte
og strakte Haanden mod mig.
Og imod mig slog
et Vift,
en Duft
af de evige Skove:
Da følte jeg Sult efter Søvn.

Men Livet skreg
i mit Hjerte om Naade —
jeg bøjed mit Hoved
bort fra din Haand.

Da smiled du
med dit Smil af Smerte;
du løfted din Læbe
i haanende Højhed,
og bort du skred
i nøgne Lemmers sølvhvide Pragt
og knækked af Skoven

147

de skyggeløse Grene,
der kasted Lyset
som en Regn af Opaler
langt for din Fod.

Thanatos, du Skønne —
din Pande kender ej Rynke,
din Mund ikke Frygt.
Dit Øje er indlagt

med de Vises Sten.
Luften støtter din Fod,
og du gaar til de yderste Grænses.

Og Alt, hvad Menneskesnille
og Mandemod
har gransket og stridt sig til,
— du kender det alt fra Evighed af.
Og Alt, hvortil vi skal stige
i Fremgangsjubel og Forskertriumf,
— du bærer det bag
din elfenbenshvide Pande.
I Øjets Mørke
er Løsningen lagt
paa Alt, hvad Menneskemund kan spørge;
men Ingen kan se i dit Mørke.

148

Du ler, naar ved Nat
vi tæller de talløse Stjerner.
Du ler, naar ved Nat
vi avler de dødsdømte Liv.
Du ler, naar ved Dag
vi beder i fugtige Krypter.
Du ler, naar vort Hjerter klirrer
som den sprungne Fjer i et Ur.
Du ler for den Rædsel,
der raaber paa dig.
Du ler over alle
vore stumpe Sanser;
thi vi mærker jo ej,
at dit Hoved dufter
af Paradisblomster,
at Evighedsdrømme
pustes fra din Mund.
Vi ser kun dit Smil af Smerte
og ikke den Skønhedsmæthed,
der runder din Kind,
og ikke den Kundskabsforagt,
der kruser din Læbe
i haanende Højhed.

Men naar jeg engang
er træt af min Ungdoms Trods

149

og led ved min Manddoms Lykke
og klog over Menneskeklager
og ked af vor kolde Gengangerverden,
— da gæster jeg dig
i din Olieskov.
Da stræk imod mig
Granatæblets glødende Frugt,
saa der mod mig slaar
en sløvende Lugt,
et Pust af de evige Skove,
— da giv mig din Fred til at sove.
Da fatter jeg Tomhedens Skønhed
og Intetheds bundløse Rigdom,
— dit Smil af Smerte
har smittet min Mund,
og jeg ler til dig
med Evighedens haanende Latter.

